

Братя Грим

Златното съкровище

Живял някога един селянин, който имал трима синове. Минали години, синовете му пораснали и станали хубави и силни момци. Ала за беда никаква работа не им била по сърце. Башата се трудел цяла година от сутрин до вечер – орял, жънел, грижел се за животните, за да храни и облича децата си, а те по цял ден тичали из полето, къпели се в реката и през ум не им минавало да се хванат за някаква работа.

Старецът обичал земята си, обработвал я добре и всяка есен събирал богата реколта. Всичко в ръцете му – и житото, и плодовете в градината – било безценно съкровище.

Така минавали годините. Селянинът остарял, брадата му станала бяла като сняг. Той усещал, че силите вече го напускат и че няма да може да се грижи за синовете си както преди. Тогава решил да им завещает всичко, което имал, и да им разкрие една голяма тайна...

Веднъж селянинът извикал синовете си край леглото и им рекъл:

– Мили мои деца, цял живот се грижех за вас, работех ден и нощ. А сега, когато смъртта е близко, не мога да ви оставя нищо друго освен малкото парче земя и градината. Ала трябва да знаете, в земята ни е скрито златно съкровище. Разкопайте го след смъртта ми и разполагайте с него както намерите за добре.

– А къде точно е закопано съкровището и колко надълбоко? – попитали в един глас синовете му.

– Не помня, деца мои – отвърнал старецът. – Бях много млад, като го закопах. Но мисля, че не беше дълбоко, близо е до повърхността. Трябва да копаете нивата от край до край и градината от дърво до дърво и ще го намерите.

Скоро старецът умрял и синовете му останали сами. Един ден най-младият и най-разумният от тримата казал:

– Сега, мили братя, няма кой да се грижи за нас. Няма кой да ни даде и коричка хляб. Помните ли какво ни каза нашият баща, преди да умре? Хайде да прекопаем градината. Може да намерим съкровището и тогава ще си живеем безгрижно и щастливо.

На другата сутрин те станали още преди изгрев слънце. Взели големи лопати, за да могат да копаят по-надълбоко, и отишли в градината. Копали те ту на едно място, ту на друго, но нищо не намерили. После отишли на нивата и започнали пак да копаят.

– Трябва да прекопаем цялата нива – рекъл най-малкият брат, – иначе няма да открием съкровището.

Запретнали ръкави братята и се заловили усърдно за работа – толкова много им се искало да намерят съкровището. Копали един ден,

втори, трети, но златото го нямало. Като стигнали до междата, лопатата на най-големия брат ударила в нещо твърдо. Братята замръзнали на местата си, сърцата им се обърнали. Разровили пръстта и видели една каменна плоча. Подхванали я с лопатите и я извадили от земята. Изведнъж пред очите им заискрила хладна, прозрачна, чиста като сълза вода. Така вместо златно съкровище те намерили вода. Тогава единият рекъл:

– Е, братлета, не се натъжавайте! Хайде да направим тук кладенец, иначе все ще трябва да носим вода отдалеч.

Заловили се те отново за работа и направили чудесен кладенец. Водата била вкусна, сладка! Хората от цялата околност идвали тук да черпят вода от този кладенец.

Ала братята не се отказали да търсят златното съкровище. Сега се захванали да прекопаят градината. Копали те от дърво до дърво, но нищо не намерили. Една сутрин най-големият брат погледнал нивата, която била така старателно разкопана, и рекъл:

– Вече е време за сеитба. Хайде да засеем нивата – може и да роди нещо. Така трудът ни няма да отиде напразно.

Засели те нивата, поливали я с вода от кладенеца, плевили я, грижели се също и за градината. Накрая реколтата и от нивата, и от градината била толкова богата, каквато хората не били виждали. Братята я събрали, поделили я помежду си и отново започнали да копаят, за да търсят златото. Веднъж средният брат рекъл:

– Ех, братлета, трудът ни е напразен! Ясно е, че тук няма никакво съкровище.

– Чак сега разбрах какво искаше да каже баща ни, преди да умре – казал тогава най-малкият брат. – Съкровището е в нашите ръце и в нашия труд. Щом се трудим, ще съберем богата реколта. Не се ли трудим, ще останем с празни ръце.

Замислили се другите братя и разбрали колко много мъдрост има в думите на стария им баща. Ето какво било съкровището, което трябвало да намерят. Защото трудът наистина е безценно съкровище и той винаги се връща с лихва.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки

Превод – Димитър Стоев

Илюстрации – Антония Дончева

Редактор – Петя Дочева

Технически редактор – Иван Додов

Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2533>]